

„Čemu govoriš o smrti?“

„Da, res, mrtvi nič ne veste o smrti, samo živi. In kdo je danes grob, ti ali jaz, prijateljica moja? Zdi se mi, da sem grob, ki v njem leži zakopano veliko življenje.“

„Govoriš o grobovih: kaj je grob?“

„Grob je vse, kar leži med življenjem in smrtjo, kar leno leži na preteklosti in ne hrepeni v bodočnost. Grob je ljubezen mrtvih.“

„Govoriš o mrtvih: kdo je mrtev?“

„Mrtev je, kdor ne ljubi; kdor z deli ne zida spomenika življenja, kdor molče sedi med preteklostjo in bodočnostjo.“

„Govorili so, da eni žive od nad in drugi od spominov.“

„Uresničevati nade in buditi spomine je sedanjost življenja; toda pomisli, kje so nade naše in kje so spomini! Vse je pokril grob.“

Močno je zavel veter, šum je napolnil ozračje, nje senca je zatrepetala pred menoj.

„Kam odhajaš?“

Nje obraz je bil resen, nemo so gledale temne oči, mrtvo so molčale trepetajoče ustnice.

„Nade in spomine uničuje življenje, sama v sebi rastoča in uničujoča se sila . . .“

Zgenile so se ciprese, mesec je posvetil na belo ploščo, obdano z zelenim latorjem, v njegovi luči se je zasvetilo njeno ime. Ozrl sem se. Mirno je ležalo pokopališče v nočni tišini, nad grobovi so se zibale dolge, raztegnjene sence.

Vstal sem in odšel po cesti. Noč je bila jasna, mesečna, južna. Komaj se je iz daljave slutilo, da prihaja od severa jesen. Prišel sem k jezeru ter stopil v jadrnico. Vodnik je odrinil, veter se je vpri in ladja je zadržala po nemirnih valovih modrega jezera proti jugu. Brez cilja se je odpirala pot pred menoj.

Poklic.

Jaz pojem romance skrivnostnim nočem,
jaz pojem ode mamečim očem —
a sebi pojem smrt.

Kaj briga se svet, če toži poet,
hiteti on mora mu pravo zapet —
do groba sam potr . . .

Rusmir.